

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 16 lutego 2016 roku powód (...) spółka akcyjna w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i nakazanie pozwanym: Ż. W., S. M., M. M., M. W. i T. A. zapłatę na rzecz powoda kwoty 405.660,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 5 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazano, że 28 lutego 2007 roku J. W. zawarł ze stroną powodową umowę o kredyt inwestycyjny nr (...), na podstawie której bank udzielił mu kredytu w wysokości 376.000 zł. W celu zabezpieczenia roszczeń wynikających z rzeczonyj umowy, J. W. wystawił weksel własny in blanco. Zgodnie z deklaracją wekslową powód mógł wypełnić weksel w każdym czasie na sumę należnego mu kapitału, odsetek i kosztów na kwotę odpowiadającą wysokości zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt inwestycyjny. Weksel został poręczony przez Ż. W., S. M., M. M., M. W. i T. A..

Z uwagi na to, że J. W. nie wywiązywał się z postanowień umowy i nie regulował terminowo rat kredytu w umówionej wysokości, powód wypowiedział umowę kredytu, wskutek czego zadłużenie z niej wynikające stało się w całości wymagalne. Powód wezwał pozwanym jako poręczycieli wekslowych do dobrowolnej spłaty zadłużenia, lecz wezwanie do zapłaty pozostało bez odpowiedzi z ich strony. Strona powodowa wypełniła więc wystawiony przez J. W. weksel własny in blanco na kwotę 405.660,77 zł, odpowiadającą zadłużeniu z tytułu umowy kredytu i pismem z 24 grudnia 2015 roku wezwała pozwanym do wykupu weksla. Wyznaczony stronie pozwanej termin na wykupienie weksla upłynął bezskutecznie.

(pozew k. 3 – 4)

Nakazem zapłaty z 5 kwietnia 2016 roku, wydanym w postępowaniu nakazowym prowadzonym za sygn. akt I Nc 83/16, Sąd uwzględnił powództwo i orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 54)

W dniu 27 kwietnia 2016 roku pozwany M. W. wniósł zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa.

Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji formalnej powoda zaznaczając, że poprawność danych na wekslu, dotyczących m.in. osoby remitenta czy wystawcy weksla ocenia się według daty wystawienia weksla. Wystawiony przez J. W. weksel własny in blanco stanowił zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy o kredyt inwestycyjny zawartej z (...) BANK S.A. Tymczasem w treści weksla jako osoba remitenta została wskazana spółka (...) S.A., która nie istniała w dacie wystawienia weksla. Okoliczność, że po wystawieniu weksla kredytodawca zmienił firmę na (...) S.A.” nie uprawnia powodowego banku do legitymowania się wierzytelnościami przypadającymi podmiotowi o innej firmie. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia, gdyż roszczenia z tytułu umowy kredytu, udzielonego w ramach prowadzonej przez kredytodawcę działalności gospodarczej przedawniają się z upływem lat trzech. Powód zaś wypełnił weksel w grudniu 2015 roku, czyli po upływie trzyletniego okresu przedawnienia roszczeń z umowy, które weksel zabezpieczał. Zdaniem pozwanego bez znaczenia pozostaje fakt, że przed wypełnieniem weksla powód wystawił przeciwko J. W. bankowy tytuł egzekucyjny i po zaopatrzeniu go w klauzulę wykonalności wszczął na podstawie takiego tytułu wykonawczego postępowanie egzekucyjne, albowiem instytucja bankowego tytułu egzekucyjnego została uznana za niekonstytucyjną.

M. W. wskazał również, że pozwani zawarli z powodowym bankiem porozumienie, w którym zobowiązali się do spłaty zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt inwestycyjny w ratach po 4.000 zł miesięcznie do 25 dnia każdego miesiąca, z którego się wywiązują. Wystąpienie przez powoda z roszczeniami przeciwko poręczycielom wekslowym jest zatem przedwczesne. W ocenie pozwanego na gruncie rozpoznawanej sprawy brak jest również związku między

weksem a deklaracją wekslową w tym sensie, że z załączonej do pozwu deklaracji wekslowej nie wynika, by pozostawała ona w związku z pierwszym członem podpisanym przez J. W..

(zarzuty k. 59 – 63)

W dniu 27 kwietnia 2016 roku pozwana T. A. wniosła zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa, podnosząc analogiczne zarzuty i argumentację na ich poparcie, co pozwany M. W..

(zarzuty k. 103 – 108)

W dniu 4 maja 2016 roku pozwany M. M. wniosł zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa, podnosząc analogiczne zarzuty i argumentację na ich poparcie, co pozwany M. W..

(zarzuty k. 151 – 155)

W dniu 10 maja 2016 roku pozwana S. M. wniosła zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa, podnosząc analogiczne zarzuty i argumentację na ich poparcie, co pozwany M. W..

(zarzuty k. 191 – 196)

W dniu 13 maja 2016 roku pozwana Ż. W. wniosła zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa, podnosząc analogiczne zarzuty i argumentację na ich poparcie, co pozwany M. W..

(zarzuty k. 234 – 238)

Na poprzedzającej wyrokowanie rozprawie z 29 maja 2017 roku powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 72.005,25 zł i wniosł o utrzymanie wydanego nakazu zapłaty co do kwoty 333.655,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od:

- a) kwoty 405.660,77 zł od 5 stycznia 2016 roku do 24 stycznia 2016 roku,
- b) kwoty 401.414,77 zł od 25 stycznia 2016 roku do 8 lutego 2016 roku,
- c) kwoty 401.177,40 zł od 9 lutego 2016 roku do 22 lutego 2016 roku,
- d) kwoty 397.177,40 zł od 23 lutego 2016 roku do 23 marca 2016 roku,
- e) kwoty 393.177,40 zł od 24 marca 2016 roku do 13 kwietnia 2016 roku,
- f) kwoty 329.935,45 zł od 14 kwietnia 2016 roku do 24 kwietnia 2016 roku,
- g) kwoty 388.935,45 zł od 25 kwietnia 2016 roku do 10 maja 2016 roku,
- h) kwoty 388.690,98 zł od 11 maja 2016 roku do 22 maja 2016 roku,
- i) kwoty 384.690,98 zł od 23 maja 2016 roku do 15 czerwca 2016 roku,
- j) kwoty 384.441,42 zł od 16 czerwca 2016 roku do 22 czerwca 2016 roku,
- k) kwoty 380.441,42 zł od 23 czerwca 2016 roku do 13 lipca 2016 roku,
- l) kwoty 380.189,84 zł od 14 lipca 2016 roku do 22 lipca 2016 roku,
- m) kwoty 376.189,84 zł od 23 lipca 2016 roku do 8 sierpnia 2016 roku,
- n) kwoty 375.938,26 zł od 9 sierpnia 2016 roku do 22 sierpnia 2016 roku,

- o) kwoty 371.938,26 zł od 23 sierpnia 2016 roku do 8 września 2016 roku,
- p) kwoty 371.686,68 zł od 9 września 2016 roku do 22 września 2016 roku,
- q) kwoty 367.686,68 zł od 23 września 2016 roku do 10 października 2016 roku,
- r) kwoty 367.435,10 zł od 11 października 2016 roku do 24 października 2016 roku,
- s) kwoty 363.184,45 zł od 25 października 2016 roku do 16 listopada 2016 roku,
- t) kwoty 362.932,87 zł od 17 listopada 2016 roku do 22 listopada 2016 roku,
- u) kwoty 358.932,87 zł od 23 listopada 2016 roku do 9 grudnia 2016 roku,
- v) kwoty 358.681,29 zł od 10 grudnia 2016 roku do 22 grudnia 2016 roku,
- w) kwoty 354.681,29 zł od 23 grudnia 2016 roku do 12 stycznia 2017 roku,
- x) kwoty 354.429,71 zł od 13 stycznia 2017 roku do 23 stycznia 2017 roku,
- y) kwoty 350.429,71 zł od 24 stycznia 2017 roku do 16 lutego 2017 roku,
- z) kwoty 350.178,13 zł od 17 lutego 2017 roku do 22 lutego 2017 roku,
- aa) kwoty 346.178,13 zł od 23 lutego 2017 roku do 13 marca 2017 roku,
- bb) kwoty 345.926,55 zł od 14 marca 2017 roku do 22 marca 2017 roku,
- cc) kwoty 341.926,55 zł od 23 marca 2017 roku do 12 kwietnia 2017 roku,
- dd) kwoty 341.655,25 zł od 13 kwietnia 2017 roku do 24 kwietnia 2017 roku,
- ee) kwoty 337.655,25 zł od 25 kwietnia 2017 roku do 11 maja 2017 roku,
- ff) kwoty 333.655,25 zł od 12 maja 2017 roku do dnia zapłaty,

oraz zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwani ani ich pełnomocnik nie stawili się, będąc zawiadomionymi o terminie rozprawy.

(protokół k. 492, zapis CD 00:00:22 – 00:04:10)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2007 roku między J. W. a (...) Bankiem spółką akcyjną w W. doszło do zawarcia umowy o kredyt inwestycyjny nr (...), na mocy której bank udzielił J. W. kredytu inwestycyjnego w kwocie 376.000 zł z przeznaczeniem na sfinansowanie przez kredytobiorcę zakupu nieruchomości komercyjnej. Oprocentowanie umowy było zmienne i w dniu jej zawarcia wynosiło 8,60 % w stosunku rocznym z zastrzeżeniem, że do czasu przedłożenia bankowi odpisu księgi wieczystej potwierdzającego prawomocny wpis hipoteki oprocentowanie kredytu ulegało podwyższeniu o 1 punkt procentowy i wynosiło 9,60 %. J. W. zobowiązany był również do zapłaty odsetek od należności przeterminowanych, które w dniu zawarcia umowy wynosiły 18,10 %.

Rzeczony kredyt został udzielony na okres od 28 lutego 2007 roku do 28 marca 2022 roku. J. W. zobowiązał się do zapłaty kapitału wraz z odsetkami w miesięcznych ratach, w terminach oznaczonych w harmonogramie spłaty, stanowiącym integralną część umowy kredytu. W wypadku braku spłaty rat kredytu w umówionej wysokości

i terminie, bank stawał się uprawniony do wezwania kredytobiorcy do niezwłocznego spłacenia wymagalnych należności. Niespłacenie kredytu lub jego części w umówionym terminie skutkowało uznaniem niespłaconej kwoty za zadłużenie przeterminowane poczynając od następnego dnia po dniu wymagalności raty. W takim wypadku kredytodawca miał również prawo do wypowiedzenia umowy kredytu w całości lub w części.

W zakresie roszczeń wynikających z umowy o kredyt inwestycyjny J. W. poddał się egzekucji do wysokości 564.000 zł, obejmującej kwotę długu wraz z odsetkami oraz kosztami sądowymi, jak również wszelkimi innymi kosztami i wydatkami niezbędnymi do celowego dochodzenia roszczeń. Postanowienie § 19 ust. 2 umowy przewidywało uprawnienie kredytodawcy do wystąpienia o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu najpóźniej w terminie trzech lat od dnia rozwiązania umowy kredytowej.

Prawną formą zabezpieczenia umowy był m.in. wystawiony przez J. W. weksel własny in blanco. Zgodnie z deklaracją wekslową bank miał prawo wypełnić weksel na sumę należnego kapitału, odsetek i kosztów w każdym czasie w wypadku uchybienia terminom zapłaty określonym w umowie kredytowej, jak również w wypadku przysługiwania bankowi prawa zaspokojenia wierzytelności przed nadejściem tych terminów. Kredytodawca był uprawniony do opatrzenia weksla datą płatności według swego uznania i zawiadomienia o tym kredytobiorcy listem poleconym, wysłanym co najmniej na siedem dni przed terminem płatności. Wystawiony przez J. W. weksel został poręczony przez Ż. W., S. M., M. M., M. W. i T. A..

(kserokopia weksla k. 5; deklaracja wekslowa k. 6 – 7; umowa o kredyt inwestycyjny k. 19 – 22)

Pismem z 29 listopada 2012 roku (...) BANK S.A. wezwał J. W. do spłaty zadłużenia w wysokości 12.667,02 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania zastrzegając, że brak spłaty należności we wskazanym terminie traktować należy jako wypowiedzenie umowy. Wezwanie zostało doręczone J. W. 7 grudnia 2012 roku.

(wezwanie do zapłaty k. 23; potwierdzenie odbioru k. 24)

W dniu 22 listopada 2013 roku nastąpiła zmiana firmy powodowej spółki z dotychczas używanej (...) BANK S.A. na zmienioną (...) S.A. Zmiana ta została wpisana w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy XII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego.

(odpis pełny z KRS powoda k. 11 – 18)

W dniu 28 maja 2014 roku (...) spółka akcyjna wystawił przeciwko J. W. bankowy tytuł egzekucyjny o numerze (...) na kwotę 359.754,69 zł, który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 27 czerwca 2014 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt VI GCo 197/14.

Na podstawie tego tytułu wykonawczego powód wszczął postępowanie egzekucyjne, które było prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sieradzu A. Jordana za sygn. akt Km 1620/14. Pismem z 23 lipca 2014 roku organ egzekucyjny poinformował (...) spółkę akcyjną o wszczęciu postępowania egzekucyjnego oraz zajęciu rachunku bankowego J. W..

(postanowienie k. 355 – 356; zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat k. 360)

Pismem z 3 września 2015 roku powód wezwał pozwanych jako poręczycieli wekslowych do spłaty zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt inwestycyjny w terminie 7 dni od daty odebrania wezwania. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone: M. W. 4 września 2015 roku, S. M. 4 września 2015 roku, M. M. 4 września 2015 roku, T. A. 4 września 2015 roku a Ż. W. 8 września 2015 roku.

(wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami odbioru k. 27 – 37)

Postanowieniem z 17 grudnia 2015 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w sprawie o sygn. akt VI GCo 307/15, sąd ten nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu o numerze (...) przeciwko Ż. W. jako małżonce dłużnika, z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżonków J. W. i Ż. W..

(postanowienie k. 355 – 356)

W październiku 2015 roku między stronami postępowania były prowadzone rozmowy w przedmiocie porozumienia odnośnie spłaty przez pozwanych zadłużenia z tytułu umowy kredytowej. W ich wyniku uzgodniono, że poczynając co najmniej od listopada 2015 roku pozwani będą spłacać zadłużenie w wysokości co najmniej po 4.000 zł miesięcznie do 25 dnia każdego miesiąca. Powód zobowiązał się po uzyskaniu tytułu wykonawczego przeciwko wszystkim pozwany do nie wszczynania na jego podstawie postępowania egzekucyjnego. Powód poinformował pozwanych, że w wypadku uzyskania ze sprzedaży nieruchomości stanowiącej własność J. W. i Ż. W. kwoty pokrywającej wysokość zadłużenia, nie będzie potrzeby sięgania do prywatnego majątku pozostałych pozwanych.

(wydruki korespondencji mailowej k. 115 – 124)

Po zawarciu porozumienia w sprawie spłaty zadłużenia pozwani zapłacili powodowi łącznie kwotę 76.000 zł.

(potwierdzenia przelewów k. 440 – 456, 477 – 478)

Pismem z 24 grudnia 2015 roku powód poinformował pozwanych o wypełnieniu weksla in blanco wystawionego przez J. W., a poręczonego przez pozwanych na kwotę 405.660,77 zł i wezwał ich do wykupu weksla. Jako termin płatności weksla powód wskazał datę 4 stycznia 2016 roku. Wezwanie do wykupu weksla zostało doręczone: 30 grudnia 2015 roku T. A. i M. W., zaś 8 stycznia 2016 roku M. M., S. M. i Ż. W..

(wezwania do wykupu weksla wraz z potwierdzeniami odbioru k. 38 – 49)

Żaden z pozwanych nie wykupił weksla w terminie wskazanym w wezwaniu.

(okoliczność bezsporna)

Powyższe ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy. Wiarygodność złożonej do akt sprawy dokumentacji nie była kwestionowana przez żadną ze stron i wobec braku jakichkolwiek zastrzeżeń co do jej kompletności i autentyczności, Sąd uznał ją za w pełni miarodajną dla potrzeb ustaleń faktycznych w sprawie.

W zarzutach od nakazu zapłaty wszyscy pozwani wnieśli o przesłuchanie J. W. w charakterze świadka na okoliczność dobrowolnego dokonywania spłat rat kredytu oraz przesłuchanie pozwanych w charakterze strony na okoliczności: bezzasadności roszczenia w związku z zawarciem porozumienia w sprawie spłaty zadłużenia, braku związku pomiędzy wekslem a deklaracją wekslową oraz przedawnienia roszczenia objętego nakazem zapłaty. Postanowieniem wydanym na rozprawie z 10 kwietnia 2017 roku Sąd oddalił te wnioski dowodowe. Okoliczność dobrowolnej spłaty części zadłużenia z tytułu zawartej z powodem umowy o kredyt inwestycyjny została dostatecznie udowodniona złożonymi do akt sprawy: wydrukami korespondencji mailowej, gdzie strony ustaliły warunki tej spłaty oraz potwierdzeniami przelewów. Na podstawie dowodu z wymienionych dokumentów okoliczność dobrowolnej spłaty części zadłużenia – niemająca notabene spornego charakteru pomiędzy stronami – została już udowodniona zgodnie z twierdzeniem pozwanych, w związku z czym dopuszczenie na tę okoliczność dowodu z zeznań świadka było zbędne.

Odnośnie zaś oddalenia dowodu z przesłuchania pozwanych w charakterze strony podkreślić trzeba, że rolą stron jest zeznawanie co do faktów, a nie ferowanie ocen w odniesieniu do zagadnień prawnych, będących domeną sądu. Okoliczności objęte wnioskową tezą dowodową dla stron dotyczyły wyłącznie zagadnień prawnych, których

rozstrzygnięcie zostało zastrzeżone dla sądu. Przeciwno rozstrzygnięciom w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych strona pozwana nie zaoponowała w trybie art. 162 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Osią sporu w rozpoznawanej sprawie są kwestie: legitymacji czynnej strony powodowej oraz przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia. W zarzutach od nakazu zapłaty pozwani wywodzą, że na przeszkodzie w posiadaniu przez powoda tej legitymacji stoi zmiana jego firmy. Wystawiony przez J. W. weksel własny in blanco stanowił zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy o kredyt inwestycyjny zawartej z (...) BANK S.A., lecz w treści wypełnionego weksla jako osobę remitenta oznaczono spółkę (...) S.A. Zdaniem pozwanych skoro poprawność danych na wekslu ocenia się według daty wystawienia weksla, to działający pod nową firmą powód nie może legitymować się wierzytelnościami przypadającymi podmiotowi o innej firmie. Według strony pozwanej dochodzone w rozpoznawanej sprawie roszczenie uległo również przedawnieniu. Wypełnienie weksla przez powoda nastąpiło w grudniu 2015 roku, czyli po upływie trzyletniego okresu przedawnienia roszczeń z umowy, które weksel zabezpieczał.

Kwestionowanie przez pozwanych legitymacji czynnej strony powodowej zdaje się być oparte na nieporozumieniu. Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że w toku obowiązywania umowy o kredyt inwestycyjny, zabezpieczonej wekslem poręczonym przez pozwanych, doszło do zmiany firmy powoda z poprzednio używanej (...) BANK S.A. na będącą w obecnym użyciu (...) S.A. O ile w deklaracji wekslowej osoba powoda ze zrozumiałych względów oznaczona jest pod poprzednią firmą, o tyle w treści weksla została oznaczona pod aktualną firmą, tj. pod którą działała w dacie wypełniania weksla.

Zmiana firmy osoby prawnej prowadzącej działalność gospodarczą nie powoduje przejścia istniejących i ważnych wierzytelności w niebyt prawny. Z ugruntowanej linii orzeczniczej wynika, że zmiana firmy osoby prawnej nie powoduje, że po tej zmianie nie będzie ona już musiała uregulować zobowiązań zaciągniętych przed zmianą. Zobowiązania zaciągnięte przed zmianą firmy osoby prawnej są wciąż zobowiązaniami tej osoby, tyle że działającej pod nową, zmienioną firmą (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2006 roku, II CSK 300/06, Prawo spółek 2007, nr 11, s. 59). Jeśli dłużnik po zmianie nazwy swojej firmy w dalszym ciągu obciążony jest zaciągniętymi wcześniej zobowiązaniami, to tym bardziej wierzyciel w sytuacji zmiany firmy nie traci w żaden sposób uprawnień do dochodzenia swoich należności. Skoro więc zmiana firmy strony powodowej została w sposób skuteczny dokonana i ujawniona w Krajowym Rejestrze Sądowym, to ani deklaracja wekslowa zawierająca wcześniejszą firmę powodowego banku, ani wypełniony weksel z nową firmą nie tracą ważności. Strona powodowa jest tym samym podmiotem, który zawierał z J. W. umowę o kredyt inwestycyjny oraz odbierał oświadczenie i poręczenia wekslowe.

W tym kontekście jako kuriozalne jawią się twierdzenia pełnomocnika pozwanych, zgodnie z którymi cyt. „weksel w niniejszej sprawie wystawiony bezspornie dnia 28 lutego 2007 roku został wystawiony na rzecz podmiotu nie posiadającego zdolności nabywania praw z weksla”. Pomija on tę istotną okoliczność, że wystawiony przez J. W. i poręczony przez pozwanych weksel in blanco nie jest jeszcze wekslem ze względu na to, że nie zawiera wszystkich elementów wymaganych dla ważności weksla. Weksel ten składany jest na zabezpieczenie wierzytelności lub na zabezpieczenie roszczeń mogących powstać w przyszłości. Wystawca weksla może zabezpieczać swoje własne zobowiązania lub zobowiązanie ze stosunku podstawowego, w którym nie jest dłużnikiem. Tego rodzaju wekslem jest weksel gwarancyjny, składany na zabezpieczenie stosunku umownego zachodzącego między wystawcą weksla a osobą, której weksel jest wręczany. W rozpoznawanej sprawie powód domaga się zapłaty właśnie na podstawie weksla własnego in blanco o charakterze gwarancyjnym.

Zmiana firmy powoda w okresie między datą wystawienia weksla i datą wypełnienia weksla nie oznacza – jak twierdzą pozwani – że weksel został wystawiony na rzecz podmiotu nie posiadającego zdolności nabywania praw z weksla. Przez cały wskazany okres powodowy bank jest nadal tym samym podmiotem pod względem formy organizacji prawnej, tj. spółką kapitałową. Zmiana firmy osoby prawnej nie pociąga za sobą żadnych jej przekształceń podmiotowych, a jedynie modyfikację oznaczenia, pod którą osoba ta działa w obrocie prawnym. Pod względem podmiotowym nadal

jest to ten sam podmiot, podobnie jak tym samym podmiotem jest osoba fizyczna po zmianie swego imienia lub nazwiska.

Twierdzenia o braku legitymacji czynnej do dochodzenia należności zabezpieczonych wekslowo w sytuacji zmiany firmy remitenta pełnomocnik pozwanych opiera na przepisie art. 101 ustawy z 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (tekst jedn. Dz.U. 2016, poz. 160, zwanej w dalszej części uzasadnienia pr. weksl.), w szczególności z wymogu podania na wekslu nazwiska osoby, na rzecz której lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana. Wywodzi on, że elementem koniecznym weksła jest dokładne oznaczenie remitenta, a ewentualna zmiana oznaczenia przekreśla ważność zobowiązania wekslowego, gdyż taki był cel ustanowienia tego przepisu. Nie wdając się w tym miejscu w polemikę z pełnomocnikiem pozwanych stwierdzić trzeba, że odwoływanie się do wykładni celowościowej pr. weksl. jest bronią obosieczną. Jego uwadze uszło bowiem, że przepisy tej ustawy (np. art. 1 pkt 3 i 6 lub art. 101 pkt 5) wymieniają jako element weksła nazwisko osoby fizycznej. Prawo wekslowe nie zawiera żadnego przepisu, który by wskazywał na prawidłowe, a przy tym wystarczające określenie osoby prawnej, będącej trasatem lub remitentem. Idąc tokiem rozumowania pełnomocnika pozwanych należałoby stwierdzić, że nieważne są zobowiązania zabezpieczone wekslowo na rzecz osób prawnych, skoro pr. weksl. milczy na temat sposobu oznaczenia ich jako trasatów lub remitentów. Jedną z przyczyn tego milczenia jest okoliczność, że wiele z rozwiązań w uchwalonym w 1936 roku prawie wekslowym posiada XIX – wieczną genezę. W czasie uchwalenia tej ustawy, weksel pełnił przede wszystkim funkcję bieżącego środka płatniczego między osobami fizycznymi. Istotna zmiana stosunków gospodarczych, jaka zaszła od 1936 roku spowodowała, że obecnie weksel pełni zasadniczo wyłącznie funkcję sposobu zabezpieczenia wierzytelności.

Bezzasadny jest również zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w pozwie. Poza sporem leży okoliczność, że roszczenia strony powodowej z tytułu umowy o kredyt inwestycyjny przedawniały się w terminie 3 lat, albowiem umowa kredytowa została udzielona przez bank w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że 7 grudnia 2012 roku J. W. doręczono wypowiedzenie umowy kredytowej. Zgodnie z § 16 ust. 2 umowy o kredyt inwestycyjny okres wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni, liczony od dnia doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy. Wypowiedzenie umowy przez powoda skutkowało postawieniem niespłaconej kwoty kredyt w stan wymagalności od 7 stycznia 2013 roku. Od tej daty rozpoczął swój bieg trzyletni termin przedawnienia roszczeń powoda. Bieg tego terminu został dwukrotnie przerwany w stosunku do wystawcy weksła – pierwszy raz w momencie złożenia przez powodowy bank wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, drugi raz – w momencie złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Egzekucja przeciwko J. W. została wszczęta co najmniej 23 lipca 2014 roku i od tej daty trzyletni termin przedawnienia roszczeń przeciwko niemu rozpoczął swój bieg na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem judykatury, poręczyciel, który udzielił poręczenia wekslowego na wekslu in blanco może - do czasu indosowania weksła przez remitenta - powoływać się na wypełnienie weksła niezgodnie z zawartym porozumieniem (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 czerwca 1997 roku, II CKN 185/97, OSNC 1997, nr 12, poz. 201, z 31 maja 2000 roku, V CKN 264/00, niepubl. czy z 17 września 2004 roku, V CK 562/03, Prawo Bankowe 2005, nr 3, s. 17). Zostało też przesądzone w orzecznictwie, że zarzut wypełnienia weksła po upływie terminu przedawnienia zabezpieczonego nim roszczenia ze stosunku podstawowego jest zarzutem wypełnienia weksła niezgodnie z zawartym porozumieniem (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 lutego 2006 roku, IV CSK 15/05, niepubl. czy z 14 lutego 2008 roku, II CSK 522/07, niepubl.). W rozpoznawanej sprawie zasadniczą kwestią do rozstrzygnięcia pozostaje więc, czy wobec treści art. 32 zd. pierwsze pr. weksl., zgodnie z którym poręczyciel odpowiada tak samo, jak ten za kogo poręczył pozwani, będący poręczycielami kredytu mogą powoływać się na przedawnienie roszczenia przeciwko nim pomimo tego, że roszczenie przeciwko kredytobiorcy nie uległo przedawnieniu, gdyż bieg tego przedawnienia został przerwany na skutek skierowania przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego. Na tak postawione pytanie należy udzielić odpowiedzi pozytywnej.

Przewidziana w art. 32 zd. pierwsze pr. weksl. formuła takiej samej odpowiedzialności poręczyciela, jak tego, za którego poręczył oznacza, że do czasu puszczenia weksła w obieg, poręczyciel może powoływać się na zarzuty przysługujące wystawcy weksła in blanco. Nie należy jej rozumieć jednak w ten sposób, że nie przysługują mu zarzuty samodzielne, niezależne od wystawcy weksła, gdyż art. 32 zd. drugie pr. weksl. wyraża wprost zasadę samodzielnej

odpowiedzialności awalisty, za wyjątkiem wady formalnej tkwiącej w zobowiązaniu poręczonego (por. też wyroki Sądu Najwyższego: z 31 maja 2001 roku, V CKN 264/00, niepubl. czy z 12 grudnia 2008 roku, II CSK 360/08, niepubl.). W związku z tym w doktrynie akcesoryjność poręczenia wekslowego określana jest jako akcesoryjność formalna. Warto dodać, że na gruncie zobowiązania wekslowego art. 71 zd. drugie pr. weksl. wprost stanowi, że przerwanie przedawnienia ma skutek jedynie wobec dłużnika wekslowego, którego dotyczy przyczyna przerwania. Pozwani podnieśli jednak zarzut przedawnienia ze stosunku podstawowego jako dłużnicy solidarni. Zarzut taki ma charakter indywidualny i przysługuje poręczycielowi niezależnie od dłużnika głównego. W wyroku z 20 kwietnia 2006 roku (IV CK 3/06, niepubl.) Sąd Najwyższy wskazał, że skierowanie pozwu przeciwko jednemu z podmiotów ponoszących odpowiedzialność solidarną nie przerywa biegu przedawnienia w stosunku do pozostałych dłużników solidarnych. Pogląd ten aktualizuje się także w wypadku przerwania biegu przedawnienia spowodowanego wszczęciem przeciwko niektórym z dłużników solidarnych postępowania egzekucyjnego. Oznacza to, że termin przedawnienia przeciwko pozostałym dłużnikom, tj. przeciwko pozwany biegł osobno i nie uległ przerwaniu z przyczyn skutkujących jego przerwaniem w odniesieniu do J. W..

Trzyletni termin przedawnienia w stosunku do pozwanych rozpoczął swój bieg 7 stycznia 2013 roku i nie upłynął do czasu wypełnienia przez powoda weksla in blanco. W chwili wypełnienia weksla – co nastąpiło 24 grudnia 2015 roku - wierzycelność wynikająca ze stosunku podstawowego nie była przedawniona. Wypełnienie weksla oznacza zaś, że zobowiązanie wekslowe uzyskało niezależny byt prawny, także w zakresie stosowania przepisów o przedawnieniu. Na marginesie powyższego nie można również abstrahować od skutków zawarcia przez pozwanych w październiku 2015 roku porozumienia w sprawie spłaty zadłużenia wynikającego z umowy o kredyt inwestycyjny. Ze złożonych do akt sprawy wydruków korespondencji mailowej wynika, że pozwani uzgodnili z powodem sposób spłaty zadłużenia i zobowiązali się do regulowania co najmniej od listopada 2015 roku kwoty co najmniej po 4.000 zł miesięcznie do 25 dnia każdego miesiąca. Zawarcie takiego porozumienia należy traktować jako niewłaściwe uznanie długu ze strony pozwanych. Niewłaściwe uznanie długu polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. W zawartym z powodem porozumieniu pozwani dali wyraz swemu zobowiązaniu wynikającemu z udzielonego przez nich poręczenia wekslowego i zobowiązali się do dobrowolnej spłaty zadłużenia w wysokości i sposób ustalony z powodowym bankiem. Każdy z pozwanych powoływał się na to porozumienie w zarzutach od nakazu zapłaty z czego wynika, że wszystkim z nich znany był fakt jego zawarcia oraz jego warunki. Ostateczna konkretyzacja porozumienia nastąpiła co najmniej 20 października 2015 roku, kiedy to po wcześniejszym ustaleniu wysokości comiesięcznej raty oraz początkowego terminu spłaty zadłużenia uzgodniony został termin, do którego pozwani co miesiąc mieli uiszczać poszczególne raty (k. 75). Co najmniej więc 20 października 2015 roku strony ustaliły wszystkie warunki dobrowolnej spłaty zadłużenia. Takie zachowanie pozwanych stanowiło z ich strony niewłaściwe uznanie długu, co skutkowało przerwaniem biegu terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia okazał się więc pozbawiony uzasadnionych podstaw.

Jako bezzasadne należało również ocenić pozostałe zarzuty pozwanych, a mianowicie brak związku między wekslem a deklaracją wekslową oraz przedwczesności w wystąpieniu z powództwem z uwagi na treść zawartego między stronami porozumienia. Odnośnie do pierwszego z wymienionych wskazać należy, że zarówno deklaracja wekslowa podpisana przez J. W. (k. 6), jak i deklaracja wekslowa podpisana przez wszystkich pozwanych (k. 7) w swej treści odwołuje się do umowy o kredyt inwestycyjny nr (...) z 28 lutego 2007 roku, której zabezpieczeniem był poręczony przez pozwanych weksel in blanco, na podstawie którego powód dochodzi swych roszczeń w rozpoznawanej sprawie. Zarzut braku związku między wekslem a deklaracją wekslową jest zatem całkowicie chybiony. Odnośnie do drugiego wymienionego zarzutu stwierdzić trzeba, że analiza treści zawartego między stronami porozumienia nie daje podstaw do przyjęcia, że powództwo zostało wytoczone przedwczesnie. W porozumieniu tym powód nie zobowiązał się wstrzymać z dochodzeniem swych roszczeń na drodze postępowania sądowego do czasu realizacji przez pozwanych poczynionych ustaleń. Przedmiotem zobowiązania ze strony powoda stanowiło wyłącznie zaniechanie wszczynania postępowania egzekucyjnego po uzyskaniu przezeń tytułu wykonawczego przeciwko pozwany jako poręczycielom wekslowym (k. 77).

W związku z cofnięciem powództwa w zakresie kwoty 72.005,25 zł, nakaz zapłaty z 5 kwietnia 2016 roku, wydany w postępowaniu nakazowym prowadzonym za sygn. akt I Nc 83/16 w tej części należało uchylić i umorzyć postępowanie w oparciu o art. 496 k.p.c. W pozostałej części, tj. kwoty 333.655,25 zł nakaz ten należało utrzymać w mocy na zasadzie art. 496 k.p.c. wobec bezzasadności podniesionych przez pozwanych zarzutów. Wobec tego, że powód korzystając ze swego uprawnienia z art. 451 § 1 k.c. zaliczał na poczet należności najdawniej wymagalnych dokonywane dobrowolnie przez pozwanych wpłaty tytułem realizacji porozumienia, należało orzec o odsetkach ustawowych za opóźnienie na zasadzie art. 481 § 1 i 2 k.c. jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwani przegrali spór w całości. Częściowe cofnięcie powództwa nastąpiło wskutek spełnienia części świadczenia przez pozwanych, którzy w takiej sytuacji są uważani również za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 1984 roku, IV CZ 196/84, LEX nr 8642). Na zasądzone na rzecz powoda koszty procesu w wysokości 14.667 zł składają się następujące elementy: 250 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 14.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustalonych w oparciu o regulację zawartą w § 2 pkt 7 w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.).

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.